

A taxiállomásnál nagy sor állt, és mindenki előre furakodott. Legalább tíz percet ácsorogtak. Jacques mindenfélét mesélt, eléggé összevissza, Natalie meg csak hümmögött, pokoli gyengének érezte magát. Talán ha két órát aludt az éjjel.

– Tényleg van hely maguknál? – kérdezte. – Nem leszek nagyon alkalmatlan?

– Ugyan. Nem tudad, hogy most egyedül vagyok? A feleségem, Clotilde, elköltözött, a fiam meg Amerikában él a nagyszüleinél. Mármint az első feleségem szüleinél. Idén érettségizik. De azért nem vagyok annyira magányos, nehogy azt hidd! Mindig van legalább egy haver, aki nálam lakik. Különben pedig jó lenne, ha nem magáznál. Három szoba van, irtó kényelmesek, mert körülbelül egyikben sincs semmi egy asztalon meg egy ágyon kívül. Na, ebbe beleülünk, ha valakinek a fejére kell másznom, akkor is.

A sofőr dühösen és fáradtan bevágta a hajókoffer méretű bőröndöt a csomagtartóba, és elindultak. Natalie félt, hogy Jacques el fogja mesélni útközben az összes épületet, de szerencsére ilyesmi eszébe se jutott, csak a Louvre előtt mondott annyit, hogy majd megnézik a régi olasz festőket.

– Igen, persze, majd... – mondta Natalie kimerően.

– Persze. Nem vagy éhes? Otthon főzök egy kávé.

– Kösz, de én már csak aludni szeretnék.

– Arra is lesz időd – mondta.

Natalie oldalról ránézett, tulajdonképpen most először nézte meg. Profilból olyan, mintha haragudna, vagy mintha valamivel nem volna megelégedve, pedig csak a szája mellett az a két mély ránc, az teszi – állapította meg magában –,

de szép, magas homloka és egyenes vonalú orra van, s kissé félrebillent fejét felfelé tartja, ami miatt olyan benyomást kelt, mintha mindenkit lenézne.

– Na, ez az – szólalt meg váratlanul a férfi. – Ez az a ház.
Kis koszos utcában kis koszos ház.

Natalie csak hetek múlva tudta meg, hogy a ház egy tizenennyolcadik századból való magánpalota. Első pillantásra meglehetősen nyomorultul nézett ki.

– Főzök neked kávé, attól majd helyrejössz – mondta megint Jacques, ahogy lepakoltak az előszobában. – Ezt különben nálatok tanultam, hogy a kávé mindenre jó.

– Én inkább aludnék – mondta makacsul Natalie.

– Ne hülyéskedj már! Előbb mondd el, mi van nálatok. Úgy hallom, most sokkal jobb, mint amikor én ott voltam. Igaz, hogy akkor éppen csak vége volt a háborúnak.

– Lehet. Bár, őszintén szólva, amikor maga ott volt, én még nem igazán törődtem az általános helyzettel. De mivel mindenki azt mondja, hogy most jobb, hát biztos így van. Tévé nincs?

– De van. Csak az én tévémben az embereknek rövid a lábuk... Na, gyere, itt fogsz lakni.

Tényleg csak egy asztal meg egy ágy volt a szobában, na meg egy fotel.

– Ez a vendégszoba, itt azért van fotel – mondta a férfi.

– Kitűnő – mondta Natalie savanyú képpel.

Valamiért azt hitte, hogy klassz lakásban fog lakni, bár Maman megmondta, hogy Jacques nem tudja megszervezni az életét, de azért azt nem hitte volna, hogy ilyen ügyetlen.

- Jól megnőttél – mondta kedvesen a férfi.
– Ahan.
– Nincs jókedved?
– Fáradt vagyok.
– Pedig én nagyon örülök neked.
– Én is örülök, hogy itt vagyok – mondta Natalie. – Kicsit hosszú volt az út... Ugye megérti, hogy le szeretnék feküdni?
– Kérlek – mondta Jacques.

És már ki is ment a szobából, Natalie meg bosszankodott, hogy megint megbántott valakit. Miért vagyok undok vele? – motyogta, aztán kinyitotta az ajtót. Jacques ott állt az ajtófélfának támaszkodva, és nézte a plafont.

- Ne haragudjon – mondta Natalie.
– Ugyan... Különben már mondtam, hogy tegezhetsz.
– Igen, csak...
– Tudom, hogy már öreg vagyok, de azért tegezhetsz.
– Hány éves? – kérdezte a lány, és kínosan mosolygott hozzá.
– Negyvenkettő.
– Az még nem öreg. Én is elmúltam már húszéves.
– Tudom.

Hallgattak egyet. Aztán Natalie rászánta magát, és megkérdezte, hová ment a felesége.

– Már három éve nem élünk együtt. Szóval elhagyott. Vagy hát... egyszerűen elment, van egy klassz háza Neuillyben, meg nem messze innen egy szintén klassz garzonja – mondta Jacques.

- Ezt nem tudtam. Sose írta anyámnak, hogy elváltak.

– Lehet – mondta, és közben szigorúan nézte a plafont.

Újra meg fogom sérteni – gondolta a lány –, de nem érdekel, én már csak aludni akarok, és különben is, olyan szerencsétlenül álldogál itt, mit csináljak...

– Hát akkor... – kezdte – ha nagyon sokáig találnék aludni, azért csak keltsen fel.

A férfi a másik szoba felé indult, a lépéseit kicsit bekapva, mintha akarattal rövideket lépne. Mintha egy nő mellett sétálna, és igyekezne akkorákat lépni, mint a másik. Nagyon szomorúan ment, valahogy az volt a lány érzése, hogy mindjárt összeesik. De ő, ha lehet, még szomorúbb volt. Szégyellte magát, hogy elrontotta Jacques jókedvét, pedig jókedvűen fogadta. Akkor minek kellett ilyen lehetetlenül viselkednie? Valami ellenállás költözött belé, amikor az a rohadt kövér nő olyan lekezelően beszélt vele zsalugáter-ügyben. Úgy érezte, ez az ellenállás végig fogja kísérni, amíg csak Párizsban lesz.

Rá szeretett volna gyűjtani, de nem maradt több cigarettája. Talán Jacques-nak van. Utána ment a másik szobába.

– Szeretnék rágyűjtani – mondta. – Nincs véletlenül cigarettája?

– Nincs. Mostanában nem dohányzom. De van itt a közelben egy trafik.

– Nem jönne le velem? – kérdezte Natalie.

– Menj csak, én várok egy telefont.

Kezébe hajtotta a fejét, és csak ült, nem is nézett fel. Ennek meg mi baja van? – kérdezte magában Natalie. – Egyszerűen csak utál engem.

Az utca hűvösnek tűnt, talán az álmodástól fázott. Milyen nagyon idegen ez az utca – gondolta, és nem tudta magát elhatározni, hogy belépjen a trafikba, csak nézegetett befelé az ablakon. Akkor vette észre, hogy nem is igazi trafik, hanem presszó, és a pult egyik része el van kerítve, ott árulják a cigarettát. Vett két csomag Gitane-t, hogy ne kelljen állandóan leszaladgálnia.

Jacques még ugyanúgy ücsörgött a székén, ahogy otthagya. Érdekes pasi, képes órákig elüldögélni anélkül, hogy a testhelyzetén egy centit is változtatna.

– Kér egy cigit?

– Nem, köszönöm. Most szoktam le.

– Attól még rágyújthat – mondta alattomosan a lány.

– Nem kérek.

– Jó. Még mindig várja a telefont?

– Igen. Nem mész aludni?

– Látja, hogy nem. Elmúlt az álmodásom... Miért olyan rosszkedvű?

– Csak.

– Aha... Zavarom?

– Nem.

– Maman azt mondta, hogy maga ideggyenge, és legyen nagyon kíméletes magával. Majd igyekezni fogok. Tényleg ideggyenge? Nem úgy néz ki, azt tudja? Inkább mint egy sportoló. Vagy filmsztár.

A férfi felnézett, elmosolyodott. Úgy látszik, csivitelni kell neki. De nem válaszolt, csak bólogatott.

– Most kinek a telefonját várja? Üzleti ügy?

- Nincsenek üzleti ügyeim.
- Na jó, de valamiből csak megél.
- Ja, az igaz.
- Ha nem is valami ragyogóan.
- Hát...

Ez mégse akar beszélgetni – morfondírozott magában Natalie. – Hát akkor én megyek a kopár szobába, kicsomagolok, igazán nem tudom, mi kell neki, amikor aludni akartam, az se volt jó, most beszélgetni akarok, az se jó, hát majd eldönti.

Félúton volt a két szoba között, amikor megcsörrent a telefon. Igazán nem illik – gondolta –, de meghallgatom, mit mond Jacques, hiszen annyira várta ezt a hívást. De a telefon csak csengett, csengett, és Jacques nem vette fel a kagylót. Natalie megfordult, és újra benyitott a férfi szobájába. Ott ült, és befogta a fülét.

– Nem veszi fel?!

Nemet intett.

– De hát vegye már fel, idáig várta a hívást, és most nem veszi fel a kagylót, végül is mi baja?

– Csssst.

Még egy rövid félcsengetés, és a telefon elhallgatott.

Jacques nagyot sóhajtott.

– Most te is bolondnak hiszel?

– Kicsit. Mi ütött beléd, hogy nem válaszoltál? – váltott át önkéntelenül a tegezésre.

– Semmi. Én tényleg bolond vagyok. Ez a feleségem volt...